

Potentialet i præsident Macrons besøg: CGTN Opinion af Helga Zepp-LaRouche

04-dec-2025

Helga Zepp-LaRouche

Redaktørens note: *Helga Zepp-LaRouche, specialkommentator for CGTN, er grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, en tysk politisk og økonomisk tænketank grundlagt i 1984. Artiklen afspejler forfatterens holdninger og ikke nødvendigvis CGTN's.*

Emmanuel Macrons fjerde besøg i sin egenskab af præsident for Frankrig kommer på et tidspunkt, hvor der er strategisk uro på flere krisesteder rundt om i verden, som Kina og Frankrig ikke har identiske synspunkter om. Men da den strategiske stabilitet i verden kræver stabile og gensidigt fordelagtige relationer mellem Kina og Den Europæiske Union, kan Macrons besøg bidrage til at forbedre den overordnede dynamik.

Frankrig har haft en særlig betydning for Kina, siden flere ledere af det kinesiske kommunistparti (CPC), såsom Zhou Enlai og Deng Xiaoping, studerede i Frankrig i begyndelsen af det 20. århundrede. På det tidspunkt rejste omkring 4.000 unge kinesiske mænd til Frankrig for at studere, inspireret af ønsket om at modernisere Kina. Mange af dem tog til Montargis for at studere og arbejde. Deng Xiaoping var blandt dem. Det var der, at de, politiseret af den russiske revolution, i samråd med Mao Zedong besluttede at stifte CPC i 1921.

Et sådant historisk fundament for relationerne kunne være

gavnligt, når Europa kæmper for sin sande identitet, splittet mellem den såkaldte koalition af villige – dem, der ønsker at fortsætte krigen i Ukraine, og de lande, der ser fordelene ved at styrke relationerne med BRIKS-landene som helhed, såsom Spanien, Italien, Portugal, Island, Ungarn og Slovakiet.

Frankrig har haft fem forskellige premierministre i de sidste to år, mens Macrons popularitet for nylig har nået et historisk lavpunkt på under 20 procent. Landet er overgældsat og har svært ved at blive enige om et budget for det kommende år på grund af sociale nedskæringer på forskellige områder. Macron vil derfor søge at forbedre samarbejdet om økonomiske og handelsmæssige spørgsmål, fremme flere investeringer fra kinesiske virksomheder og forbedre markedsadgangen for franske eksportvarer.

Under besøget forventes embedsmænd fra begge nationer at underskrive flere aftaler inden for energi-, fødevarerindustri- og luftfartssektorerne.

I betragtning af den ambitiøse orientering i Kinas 15. femårsplan (2026-2030), der lægger vægt på innovation som drivkraft for økonomien, vil det øgede budget til grundlæggende forskning og udvikling samt fremskridt inden for såkaldte banebrydende teknologier åbne potentielt interessante perspektiver for mere samarbejde med Frankrig.

Frankrig har traditionelt været et førende land inden for luftfart, rumfart, atomkraft og fusionsteknologi, men er i de senere år kommet bagud. Samarbejde med Kina på disse områder kunne være et velkomment løft for den franske økonomi til at overvinde sine nuværende vanskeligheder.

Dette kunne også involvere tredjelande. Den internationale atomare forsøgsreaktor, hvor mere end 30 stater, herunder Kina, samarbejder, er beliggende i det sydlige Frankrig. Det er et glimrende eksempel på internationalt samarbejde inden for højteknologisektoren, som kommer alle deltagende stater

til gode.

Den nylige åbning af Great Ethiopian Renaissance Dam i Etiopien er et andet eksempel på sådant multinationalt samarbejde og vellykkede joint ventures i tredjelande. I forbindelse med dette projekt, samarbejdede kinesiske, etiopiske, italienske og franske virksomheder med succes om ikke kun at levere elektricitet til Etiopien, men også at gøre det muligt for landet at eksportere elektricitet til nabolandene.

Da de europæiske økonomier er indbyrdes forbundne, er de franske økonomiske vanskeligheder tæt forbundet med de andre europæiske økonomier, især Tysklands. Formanden for det Tyske Industriforbund (BDI) har netop offentliggjort en rapport, der beskriver den tyske økonomi som værende i »frit fald«.

Ifølge BDI's formand, Peter Leibinger, oplever den tyske økonomi »sin dybeste krise siden Forbundsrepublikkens grundlæggelse«, og han forventer, at produktionen vil falde med to procent i år, hvilket vil være det fjerde år i træk med tilbagegang.

Med Frankrig og Tyskland, de to største økonomier i Europa, som er tæt forbundet og begge befinder sig i en eksistentiel krise, kan Macrons besøg potentielt udgøre et vendepunkt. Kinas succes og gennembrud inden for mange af de mest avancerede højteknologiske områder kan være en inspiration for Europa. De tilbyder mange samarbejdsområder, især i Afrika.

Det vil også være vigtigt at forbedre og opgradere relationerne mellem mennesker, især øget udveksling af unge, da de unge i Europa kan drage fordel af de unge i Kinas optimistiske livssyn.

(Hvis du ønsker at bidrage og har specifik ekspertise, bedes du kontakte os på opinions@cgtn.com. Følg @thouse_opinions på

X for at se de seneste kommentarer i CGTN Opinion Section.)

Militærudgifter vil ikke redde de europæiske økonomier

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche den 3. december 2025

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, som holder møde hver fredag. I dag er det den 3. december 2025. Jeg hedder Harley Schlanger og er jeres vært. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail: Send dem til questions@schillerinstitute.org eller skriv dem på chat-siden. Vi glæder os til at høre fra dig.

Helga, der har været en række møder mellem russiske og amerikanske embedsmænd for at udarbejde en fredsplan for Ukraine. Putin havde i går et fem timers møde med Trumps udsending Steve Witkoff. Der er få detaljer, men begge sider udtrykte tilfredshed med drøftelserne og fremskridtene. Imidlertid var førende embedsmænd i europæiske regeringer åbenbart utilfredse og er i fuld gang med at sabotere enhver aftale og fortsætte NATO's krig mod Rusland. Det første spørgsmål er: »Som Putin sagde, skubber Europa kontinentet mod krig. Hvorfor?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et meget svært spørgsmål at besvare, fordi der ikke er noget rationelt argument. Faktisk

burde hele verden være glad, hvis mindst et af de store geopolitiske krisesteder kommer til en afslutning, meget på bekostning af ukrainerne. Landet er stort set ødelagt; de har ikke nok tropper til at genopfylde frontlinjerne, så det er en total katastrofe. Folk burde være glade, hvis denne unødvendige død ville stoppe; de burde være taknemmelige over for både Trump og Putin for, at de forsøger at finde en løsning. Om det sagde den [russiske] rådgiver Ushakov, at der er gjort fremskridt, men at der stadig er meget arbejde at gøre, både i Washington og i Moskva. Så det ser ud til, at de gør fremskridt, men alle detaljerne er ikke blevet udarbejdet. Det er ikke overraskende, givet problemets natur.

Men europæerne bliver ved med at presse på, og hele verden er ikke enig med dem; den Globale Majoritet deler ikke den fortælling, de fremfører. Det såkaldte globale Vesten er isoleret; de repræsenterer virkelig en minoritet af verdens befolkning. Hvis de fortsætter med at handle, som de gør, vil de kun opnå enten tredje verdenskrig, hvilket er en fare, eller de kan blive fuldstændig isoleret, marginaliseret og skubbet til side. Heldigvis er det ikke hele Europa, det er kun den såkaldte »koalition af villige«: det vil sige Tyskland, Frankrig, Storbritannien, Polen, de baltiske lande og Skandinavien, og naturligvis [Ursula] von der Leyen og EU-Kommissionen.

En nylig udtalelse fra chefen for NATO's militærkomité, en italiensk viceadmiral ved navn Dragone, sagde, at NATO måske skal blive mere aggressiv, at de måske endda bør foretage et forebyggende angreb på Rusland. Det er fuldstændig vanvid. Putin siger derefter, at europæerne skubber verden mod krig, hvilket er resultatet af sådanne udtalelser fra denne drakoniske Dragone. Måske skulle han kaldes »Dracone«.

Under alle omstændigheder synes jeg, det er meget klart, at NATO efter min mening bør opløses. Hvis man er med i en militær alliance, hvor man har en offensiv politik, der ikke giver mening, og i tilfælde af krig ikke har en chance for at

overleve, giver det naturligvis ikke mening. NATO mistede efter min mening sin *raison d'être* efter opløsningen af Warszawa-pagten i 1991. Jeg mener, at vi har brug for et andet begreb, og derfor har jeg siden begyndelsen af den såkaldte særlige militæroperation i Ukraine fremmet idéen om, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der udtrykkeligt skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden. Det var derfor, den Westfalske Fred fungerede. Derfor virkede Versailles ikke, fordi Sovjetunionen, Kina og Tyskland blev udelukket fra Versailles-dokumenterne og Paris-traktaten af 1919, og derfor var det blot et springbræt til Anden Verdenskrig. Hvis vi har lært noget af historien, bør vi forstå, at der kun kan være inklusiv sikkerhed for alle, ellers vil der ikke være sikkerhed for nogen.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra Denise fra New Jersey. Hun spørger: »Hvordan reagerer de unge i Europa på Merz', Macrons og Starmers opfordringer til krig med Rusland? Melder de sig til militæret?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, der er mange tegn på, at dette er et stort diskussionsemne blandt skoleelever og studerende. De forstår udmærket, at de vil blive kanonføde i en meningsløs krig. En meningsmåling viser, at 80 procent af de unge i Tyskland ikke ønsker at blive indkaldt. Om to dage, på fredag, er der en national opfordring fra forskellige ungdomsorganisationer til at strejke mod idéen om værnepligt. Jeg ved ikke, hvilken form det vil tage, om det vil føre til, at eleverne ikke går i skole. Naturligvis lægger de officielle institutioner stort pres på og siger, at der ikke er nogen ret til ikke at gå i skole, at der er en pligt til at gå i skole. Men eleverne kunne også meget vel mødes til møder og demonstrationer fredag eftermiddag. Det ser ud til, at der i mange tyske byer bliver organiseret sådanne begivenheder, og det er et håbefuldt tegn, for verdens unge mennesker må sige deres mening.

Det er ikke kun Schiller Instituttet, der lægger stor vægt på

behovet for en international ungdomsorganisation, der har erkendt dette, men også pave Leo den fjortende, der netop har adresseret femten tusind unge mennesker fra Libanon, Irak og Syrien. Han sagde, at de unge mennesker har entusiasmen til at ændre historien. Han opfordrede dem til netop det. Også præsident Putin understregede i et møde med unge forskere den absolutte skønhed i de unges kamp for kreativitet, og at det er den vigtigste drivkraft i historien. Jeg omskriver nu lidt det, han sagde, men der er åbenbart en erkendelse af, at nogle af de nuværende eliter – eller etableringer, for de er bestemt ikke eliter i intellektuel forstand – har for mange interesser, som de mener, de er nødt til at holde fast i, selvom denne fortælling er fuldstændig fejlslagen. De frygter, at hele deres karriere på en eller anden måde er bundet til dette, så man kan ikke forvente, at de ændrer sig. Men hvis de unge begynder at udtrykke deres protest, så er der faktisk håb. Så jeg er meget interesseret i, hvad der vil ske på fredag. Hvis du vil sende dem en byde, så gør det endelig, for jeg tror, de vil blive meget glade for international støtte.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en podcaster til dig. Nogle militære embedsmænd i NATO opfordrer til et forebyggende angreb mod Rusland; du nævnte dette med admiral Draconian, formanden for NATO's militærkomité. Men den franske militærchef kritiserede det franske folk og sagde, at de ikke er villige til at ofre deres børn i krig. Spørgsmålet fra podcasteren er: »Er der nogen i Frankrig, der taler imod denne barbarisme? Afspejler dette Macrons politik?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har hørt, at der var en bølge af protester mod dette, fordi denne Mandon – jeg tror, det er hans navn – sagde, at det, der er galt med franskmændene, er, at de ikke er villige til at ofre deres børn, hvilket er barbarisk. Jeg vil endda sige, at det grænser til en psykisk lidelse. Hvem med sund fornuft ville ønske at ofre deres børn? Den fyr burde se en psykiater.

SCHLANGER: Om det samme emne sagde du: »Ethvert fornuftigt

europæisk land bør forlade NATO.« Er der nogen chance for det? Er der flere, der falder fra NATO eller Den Europæiske Union?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg tror, at hvis NATO fortsætter ... De har lige haft et møde, hvor der tilsyneladende var et sådant pres. Den ungarske udenrigsminister Szijjártó tog fuldstændig afstand fra det efter dette møde og beskyldte dem for at presse på for krig. Så jeg kan meget godt forestille mig, at hvis dette fortsætter, vil de lande, der ikke er enige – helt sikkert Ungarn, Slovakiet, den nye præsident for Tjekkiet, men også nogle lande på Balkan, herunder Spanien og Island – alle være lande, der ikke er en del af koalitionen af villige. Jeg kan forestille mig, at Ursula von der Leyen og Kaja Kallas netop har vedtaget en utrolig ny udtalelse eller noget, hvor de har besluttet – EU-Kommissionen og den såkaldte højkommissær (hvilket i sig selv er en latterlig titel) – at de ønsker en krigs-Schengen, en militær Schengen. De traf en sådan afgørelse den 19. november, og den siger, at man i en fremtidig krig meget hurtigt skal kunne flytte tropper og våben fra vest til øst og naturligvis de sårede tilbage fra øst til vest. Der bør altså ikke være nogen begrænsninger ved grænserne, og intet land bør have ret til at modsætte sig sådanne transporter, hvis det kommer til en alvorlig konflikt. De kalder det militært Schengen; det er fuldstændig skandaløst! Jeg kan kun håbe, at de lande, der ikke ønsker at ofre deres eksistens, træder frem og siger, at vi ikke længere vil være en del af dette.

SCHLANGER: Vores webcast i dag har titlen »Vil krig redde den europæiske økonomi?« Den tyske industriføderation, BDI, udgav for nylig en rapport, der beskrev den tyske økonomi som værende i frit fald. Ved fremlæggelsen af rapporten udtalte BDI's formand følgende: »Økonomien oplever den alvorligste krise siden Forbundsrepublikkens grundlæggelse, men alligevel reagerer forbundsregeringen ikke med tilstrækkelig beslutsomhed. Den tyske industri står over for et dramatisk lavpunkt ved udgangen af 2025. Vi forventer, at produktionen

vil falde med 2 procent i år, hvilket vil være det fjerde år i træk med fald i industriproduktionen. Dette er ikke et konjunkturmæssigt fald,« sagde han, »men et strukturelt fald.«

Så vi har to spørgsmål om dette. Det første er: »Hvorfor sker dette, og hvad er årsagerne til denne nedgang?« Det andet er: »Hvordan kan Europas ledere opfordre til militarisering og presse på for krig, når den fysiske økonomi er ved at bryde sammen?«

ZEPP-LAROUCHE: Det første spørgsmål har faktisk været aktuelt i ganske lang tid. Alle disse grønne politikker fra EU-Kommissionen har undermineret kompatibiliteten og produktiviteten i især den tyske økonomi, men også i andre europæiske økonomier. Så de har allerede mistet substans i flere år. Von der Leyens grønne aftale var et reelt dødsstød. Dertil kom sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, som den tyske regering – utroligt nok den dag i dag – fulgte fuldt ud med kansler Scholz. Der er en stor diskussion under overfladen om, at han vidste, hvad Biden sagde, da Biden sagde: »Ja, vi har midlerne til at forhindre rørledningen i nogensinde at fungere.« Scholz stod der som en lille dreng, nikkede og sagde: »Vi gør alt sammen.«

Vi mister alt, hvad der blev opbygget i efterkrigstiden ud af ruinerne. Flere generationers arbejde går dermed til spilde. Naturligvis varierer energipriserne, nu hvor Nord Stream-rørledningerne er væk, mellem tre og fem gange den pris, amerikanerne betaler for energi. Og naturligvis har andre lande lavere energipriser. Mange af de energiafhængige industrier flytter til udlandet og investerer andre steder – i USA, Kina, Schweiz og andre lande. Så hele substansen i den tyske industri er ved at bryde sammen. Der er bankerot – man har ikke tallene her lige nu, men man har en lang liste over virksomheder, der afskediger tusinder, ja titusinder af medarbejdere. Så hele strukturen i den tyske økonomi er ved at

bryde sammen; bunden falder ud. Jeg kan kun sige, at hvis der ikke sker en hurtig vending, vil det få de mest utrolige sociale konsekvenser og vil bringe hele den europæiske økonomi ned, fordi de europæiske økonomier er ekstremt indbyrdes forbundne. Derfor vil det, hvis den stærkeste økonomi – den tyske – kollapse, også have en massiv nedadgående effekt på alle de andre økonomier.

SCHLANGER: Tror du, at en sådan udtalelse fra BDI skaber potentiale for en mobilisering af *Mittelstand*, de små og mellemstore virksomheder i Tyskland? Vil det ske?

ZEPP-LAROUCHE: Det er jeg ret sikker på. Der var allerede en panik over udtalelsen; folk sagde: »Åh, han overdriver.« Medierne gik naturligvis efter ham, men efter min mening er det endda årets underdrivelse. Sammenbruddet er så dramatisk og så massivt, at man har en national nødsituation for Glass-Steagall, for de særlige investeringsprogrammer, som Merz straks lagde på bordet, efter at han tiltrådte. Men nu spilder de det på militæret, og der er nu undersøgelser, der siger, at investeringer i militæret ikke er en fordel for den fysiske økonomi, men en ulempe, fordi det binder kapital i områder, der ikke kun er fuldstændig uproduktive, men faktisk ødelæggende. Våben fylder kun spekulanternes lommer; man kan ikke spise dem, man kan ikke bo i dem. Det er bare et komplet spild af materialer, investeringer og energi.

SCHLANGER: Der er et par spørgsmål om muligheden for en krig mellem USA og Venezuela. En fredsaktivist i Storbritannien skriver: »Hvorfor er Trump så engageret i at afslutte krigen i Ukraine, mens han forbereder sig på en krig mod Venezuela? Tror du, at det primært er drevet af oliepolitik? Det vil sige truslen om at oversvømme verden med venezuelansk olie, når Maduro er væk, for at skade russerne? Eller en opfattet økonomisk trussel fra Kina, der bevæger sig ind i Central- og Sydamerika? Hvad tror du er drivkraften bag dette?«

ZEPP-LAROUCHE: Tja, den kinesiske tilstedeværelse i Latinamerika bør ikke betragtes som en trussel; det er en fordel. Hvad er problemet med migrationsspørgsmålet? Hvad sker der i USA med de såkaldte ulovlige migranter, hvoraf nogle har været integreret i den amerikanske økonomi i årevis, hvis ikke årtier? ICE's politik om at arrestere disse mennesker med utrolig brutalitet – folk går i retten for at forsøge at legalisere deres status, og så bliver de revet ud af deres biler og arresteret. Det er grimt, grimt. Trump har udtalt, at han vil smide alle indvandrere fra det Globale Syd ud. For det første er det ikke muligt, fordi mange af disse mennesker har jobs, som amerikanerne ikke vil have, for eksempel inden for serviceøkonomien og landbruget. Det vil have en enorm økonomisk effekt.

Men hvad vigtigere er, har man ikke løst det problem ved at føre en så brutal, ja nærmest fascistisk politik over for indvandrere. Den eneste fornuftige tilgang ville være at samarbejde med Kina om at opbygge økonomierne i Latinamerika, så folk bliver hjemme og bidrager til opbygningen af deres lande. Jeg tror, at bagved dette ligger det faktum, at præsident Trump er omgivet af mennesker, der rådgiver ham; en af dem er naturligvis Marco Rubio, der er berømt for sit had mod visse lande i Latinamerika. Det ser ud til, at de har kontrol over, hvad der kommer ud af præsident Trumps mund. Jeg har ikke hørt om Tulsi Gabbard i et stykke tid; andre, der virker mere fornuftige, har været tavse. Jeg ved ikke, hvordan fraktionssituationen i Det Hvide Hus er, men det er meget klart, at olie er en faktor.

Der var nogle vanvittige artikler, der sagde, at hvis USA erobrer al olien i Venezuela og eksporterer den, vil det drive olieprisen ned til et historisk lavpunkt. Det vil ødelægge Rusland, og på den måde kan man få et regimeskifte i Rusland. Det er at skyde sig selv i foden, men også at binde et par knuder på kroppen, før man gør det. Det er fuldstændig vanvittigt. Men jeg tror, at det egentlige underliggende

problem er, at der blandt visse oligarkiske personer er en geopolitisk idé om, at Kinas fremgang skal forhindres og vendes. Hvis det ikke kan forhindres, kan det kun vendes ved hjælp af krig.

Man har en opblussen af krisen over Taiwan med Japan. Jeg tror, det hele er en del af den samme idé om, at det nye system, der er ved at opstå, skal stoppes. Det kan ikke stoppes! Hvordan kan du tro, at du kan stoppe femogfirs procent af verdens befolkning, der organiserer sig for at skabe et mere retfærdigt økonomisk system? Jeg tror, det primært er geopolitik. Derfor bliver jeg ved med at rejse dette spørgsmål, at vi skal overvinde geopolitikken. Jeg tror, det er den største sygdom, vi alle kan dræbe os selv med, hvis vi ikke overvinder den.

SCHLANGER: Der er et andet spørgsmål om Trump og hele situationen i Sydamerika. Der er en rapport om, at Trump havde en produktiv diskussion med Brasiliens præsident Lula. I den diskussion talte han positivt om at opbygge et partnerskab for at bekæmpe narkotikahandel. Spørgsmålet, der kom ind, var: »Ved du, om nogen i Trumps omgangskreds eller Trump selv kender til LaRouches bog *Dope, Inc.*, som identificerer City of London og ikke fiskere i Venezuela som kilden til den internationale narkohandel?«

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke, men måske ville det være en god idé, hvis mange mennesker vil sende en julegave til Det Hvide Hus. I kunne alle købe bogen *Dope, Inc.* og sende den. Send den til Melania; send den til Trump selv. Oversvøm Det Hvide Hus med *Dope, Inc.* – det kan måske virke.

SCHLANGER: God idé. Jeg har et spørgsmål til dig om tysk politik. Jeg tror ikke, du kan undslippe tysk politik, Helga. Spørgeren siger: »Forventer du, at de tyske

sikkerhedstjenester vil gribe ind over for Alternative für Deutschland, for eksempel ved at forbyde dem at deltage i valg?» De fortsætter: »Er det muligt, at de to førende antikrigspartier, AfD og BSW, kan gå sammen om at bekæmpe den antityske politik, der kommer fra London og NATO?»

ZEPP-LAROUCHE: Så vidt jeg ved, er der faktisk drøftelser mellem disse to partier. BSW manglede kun nogle få tusinde stemmer, og der var mange uregelmæssigheder, så de krævede en omoptælling af stemmerne, som netop er blevet afvist af en domstol, så de får sandsynligvis ikke deres vilje. Der er lignende tiltag mod AfD fra nogle mennesker, der ønsker at forbyde dem. For eksempel fremsætter De Grønne i Sachsen-Anhalt, der har tre procent af stemmerne, et forslag om at forbyde AfD, der har omkring tredive procent eller mere. Det er latterligt.

Hele denne sag illustrerer virkelig, hvor misbrugt ordet »demokrati« er blevet. For eksempel havde AfD stiftelsen af deres ungdomsbevægelse i sidste weekend. Ifølge arrangørerne af demonstrationen var der halvtreds tusind mennesker, der demonstrerede imod den. De blokerede alle veje; nogle mennesker hang fra broerne for at blokere vejene. Hele begivenheden kunne først starte flere timer senere, fordi delegaterne ikke kunne komme ind i lokalet. Der var politibetjente til stede, og mange blev såret. De måtte bruge stave, tåregas og vandkanoner; det var virkelig voldsomt.

Så spørg dig selv: Hvem er de højreekstremister? Er det ikke dem, der bruger vold for at blokere dannelsen af et parti? Jeg er måske ikke enig i alt, hvad AfD siger, men jeg synes, at idéen om en firewall, om ikke at tale med dem, er lige så udemokratisk. De repræsenterer efterhånden, tror jeg, det stærkeste parti i Tyskland ifølge meningsmålingerne. I nogle af de østlige delstater er de endda med i regeringen. Jeg tror, at svaret på spørgsmålet om, hvem der er udemokratisk, ligger mere i retning af dem, der forsøger at forbyde AfD, end omvendt.

SCHLANGER: Et sidste spørgsmål til dig handler om en af de skøre ting, der foregår i Sydvestasien. Da præsident Trump var i Israel, bad han Israels præsident, Herzog, om at benåde Netanyahu, der står for retten – faktisk er under retssag for bestikkelse og korruption. Præsident Trump bad om, at han blev benådet. Normalt bliver man benådet efter en skyldig dom eller tilståelse. Herzog sagde, at han vil gøre det, der er bedst for Israel. En af mine korrespondenter sagde: »Måske skulle Netanyahu, hvis han vil undgå retssagen, sige, at han er uskyldig på grund af sindssyge. Hvad synes du om denne sag? Og hvorfor vil Trump sætte sig selv i fare for at redde Bibi Netanyahu?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er et spørgsmål, der har meget at gøre med Trumps økonomiske støtter i USA. Jeg tror, at Netanyahu i mellemtiden selv har bedt Herzog om benådning, hvilket naturligvis er en indrømmelse af skyld. Jeg synes, det er en helt utrolig situation. Jeg synes, at de regeringer, der stadig støtter det, den israelske regering gør, gør sig selv lige så skyldige, for trods den såkaldte fredsaftale og våbenhvile fortsætter drabene. De er måske reduceret en smule, men ikke meget. Der er stadig vilkårlige skyderier i Gaza. Der cirkulerer endda videoer, lavet af IDF-soldaterne selv, hvor de jubler, når de skyder uskyldige, ubevæbnede palæstinensere. Jeg synes, at dette fortsætter med at være et stort sår på verdens samvittighed.

Jeg kan kun håbe, at vores bestræbelser på at bringe Oase-planen på banen i forbindelse med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur snart vil give resultater. Ellers tror jeg ikke, der er noget håb i sigte, medmindre man ændrer hele den internationale orden.

SCHLANGER: Det er klart, at ingen af disse kriser er blevet

mindre, nu hvor vi nærmer os jul og årets afslutning. De bør være i alles bevidsthed. Når det er sagt, har vi det ugentlige møde i Den Internationale Fredskoalition på fredag, den femte december. Hvad forventer du, at emnerne vil være i denne uge? Naturligvis krig og fred.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det bliver situationen i Ukraine, for den er tydeligvis ved at nå sin afslutning. Den vil simpelthen ende med, at Ukraine taber udmattelseskrigen. Ethvert forsøg fra Koalitionen af Villige på at forlænge den vil blot betyde, at russerne vil fortsætte. De er allerede overbeviste om, at den skal løses militært. Forhåbentlig sker der fremskridt mellem Trump og Putin. Forhåbentlig vil USA gøre sig gældende mod nogle europæeres bestræbelser på at fortsætte krigen, så den kan få en hurtig afslutning. Det vil helt sikkert være et emne.

Det kan også være, at vi vil diskutere den nylige krise mellem Kina og Japan. Den japanske premierminister Takaichi kom med nogle utrolige udtalelser for tre uger siden, hvor han sagde, at hvis Kina griber militært ind i Taiwan, er det en eksistentiel trussel mod Japan, og at Japan vil gribe militært ind. Det har udløst en enorm og skarp reaktion, ikke kun fra Kina, men også fra Rusland og mange andre lande i regionen. Det bliver bragt op hver dag; medierne, tænketanke, Chatham House og alle andre forsøger at puste yderligere til konflikten. Det er helt klart, at hvis krigen i Ukraine slutter, er der nogle, der gerne vil åbne en ny front – for eksempel i Venezuela eller omkring Taiwan.

Jeg tror, at emnet helt sikkert vil være begge disse individuelle kriser, men også at forsøge at give folk en fornemmelse af, hvordan de hænger sammen, for det er derfor, jeg bliver ved med at sige, at man ikke kan se på disse kriser hver for sig. Man må tænke over de underliggende aksiomer og rette disse fejl i tænkningen, hvis man vil undgå en katastrofe. Absolut, kom med om bord. Vi må gøre alt for at forene fredsbevægelsen internationalt; den er stadig meget

langt fra at være forenet. På trods af at flertallet af mennesker er for fred, bliver deres stemmer ikke hørt tilstrækkeligt, fordi fredsbevægelsen stadig tillader sig at være splittet.